

DEBRECZENI ELLENŐR.

Politikai, közgazdasági s társadalmi lap.

A SZABADELVŐPÁRT KÖZLÖNYE.

Megjelen hetenkint ötször, u. m. Hettőn, Kedden, Szerdán, Csütörtökön és Szombaton.

Előfizetési feltételek: helyben hához hordva vagy vidékre postán küldve.

Hirdetési díj: öt hasábon petitsor 5 krajczár. Nagyobb terjedelmű s többször megjelent hirdeményeknél beengedélyeztetünk.

Debreczen, okt. 23.

A trónbeszédnek főleg két pontja ellen irányozza támadását az ellenzék. Legáltalában a zűrzavaros, éktelen kiáltásból, melylyel lapjaink egymást tullicizálni igyekeznek, annyit vehetünk ki.

Nehéz ugyan az általános frázisok halmazából megérteni, hogy hát mi ellen van kifogásuk azoknak az uraknak, kik a magyar országgyűlés kijátszását, lealacsonyítását, az egész parlamentarismus megsemmisítését stb. emlegetik s csak úgy dobálóznak össze-vissza a nagy szavakkal, mint az iskolás gyerekek a hólapdával.

Már tegnap mondtuk s ma ismétéljük, hogy az ellenzéknek kétségtelen joga van megbírálni a trónbeszédet. Még azt sem mondjuk, a mit pedig mondhatnánk, hogy a politikában is meg kellene lenni az illem érzetének. Legáltalában meg van az másutt, pedig oly országokban, hol sem a szabadság szeretetében, sem az alkotmányosság ismeretében nem állnak nálunk hátrább.

Mit még ezt sem kívánjuk. A mit mi kívánunk az oly csekélység. Ne fordítsuk el uraim, a szavak értelmét, ne keressenek a legegyszerűbb szavak háta mögött is valamit titkos álonságot, ne gyanúsítsanak.

Olvassák el higgadtan, elfogulatlan ama két pontot, mely ellen irányul főleg az ellenzék támadása. Az egyik ez: „A berlini kongresszuson Bosznia és Hercegovina megszállására és kormányzására európai mandátumot fogadtunk el. No már kérem, világosabban, tisztábban nem lehetett volna megfogalmazni az annaktaláni törekvést. Ausztria-Magyarország az európai mandátum alapján áll s Boszniának és Hercegovinának nem elfoglalására, hanem csak ideiglenes megszállására és kormányzására vállalkozott.

A másik pont az, hol ő felsége megnyugvással tudhatja jó viszonyukat az összes hatalmakhoz, „addig is, míg a külügyminiszter meglegyja legközelebb az arra hivatott testületnek előtt adhatni a beható fölvilágosítást.” Ez a pont okozza a legnagyobb zavart, ezen nyargalnak azok, kik azt hirdetik, hogy a boszniai ügy megbírálása már most elvonatott a magyar országgyűlés jogköréből s átvesztett a delegatiónk intézkedése alá.

De hát benne van-e ez abban a pontban. Olvassa el akárki elfogulatlan s gondolkodózik fölülte. Roszakarattal mindent bele lehet magyarázni a legegyszerűbb és legvilágosabb szavakba is. Egy híres jogtudós valamikor azt mondta: „Csak három szó kell bárkitől, legyen az a legártatlanabb a világon s abból a három szóból oly értelmet lehet kicsavarni, hogy halálra ítéltem azt az embert.”

A mi ellenzékünk is így okozkodik. — A mint a képviselőház teljesen megalkult, az országgyűlést a „Bud. Corr.” szerint fel fogják hívni a delegatiónk megválasztására, mely november 5-én fog összeülni, egyidejűleg pedig napirendre fog kerülni a királyi trónbeszéd, azaz megválasztják a felirati bizottságot, mely lehetőleg gyorsan fog elkészíteni felirati javaslatát. A felirati vita befejezéséig nem várható a még mindig függőben lévő miniszterkrisis megoldása, de a felirat elfogadása után azonnal meg fog szünni a mostani ideiglenes állapot és ő felsége meg fog bizni valakit kormányalakítással. Ennek következtében nem is fogja a mostani ideiglenes kormány az országgyűlésnek a törvényjavaslatokat betervezni és így Tiszta minisztereinek mint pénzügyminiszter sem fogja az 1879-iki költségvetést benyújtani, csak a honvédelmi miniszter fogja betervezni a védőerővel egyévi meghosszabbításra vonatkozó törvényjavaslatot és ennek kapcsában az unjonozási törvényjavaslatot, mivel a két előterjesztés a törvénytervezetben el nem halasztható. A felirati vita mindenestre előbb lesz, mint a delegatiónk érdemleges tárgyalásai és így teljesen alaptalan amaz állítás, hogy a kormány a külügyi kérdés vitálatát egészen el akarja vonni az országgyűléstől, a mi nem is lehetséges.

A hivatalos „Budapesti Közlöny”

mai száma következő legfőbb kéziratosok közli: I. Kedves Tiszta! Midőn a politikai viszonyok a jelen nyár folyamán az álló hadsereg, hadi tengerészet és honvédségek egy részének mozgósítását követelték, első ízben történt az általános védőkötelezettség életbelépte óta, hogy minden állás- és hivatásbeli egyének fegyver alá lettek állítva, mikép állampolgári köteleim legnehezebbikét teljesíték. Különös meglepéssel kell elismernem, hogy a tartalékosok, honvédek és póttartalékosok megjelenése minden csapat-testnél oly gyorsasággal és pontossággal történt meg, miként ennek folytán nagyobb hadtesteknek várakozást felülmúló gyorsasággal való mozgósítása, harczképessé tétele és az által a hadművelet tartamának lényeges megrövidítése lehetett.

Ezen öröndetes eredmény újabb bizonyítéka minden egyes, az általános védőkötelezettség által érintett honpolgár élénk kötelességérzete, áldozatkészsége s hazaszeretete, de de egyszerűsége bizonyítéka a községek jóakarata s tevékenységének, valamint minden politikai hatóságok és közegok célirányos összműködésének, s örömmel érzem magamat inditattva Ön oda utasítani, miszerint az összes lakosságnak, ugyintén a községi hatóságoknak s az ön vezetés alatt álló politikai közegeknek teljes elismeréssel és köszönettel jelenete ki. Ez alkalommal nem hallgathatom el, mily jól esik szívemnek, a monarchia minden részében derék hadseregünk irányában újabb a legelőkelőbb részvétel fölelevenülve láthatni, mely

mindenek előtt a tartalékosok családjai iránti határtalan áldozatkészség és gondoskodásban, főleg azonban a sebesültek és betegek sorsa iránt nyilvánul.

Utastom Önt, ezen irányban is már most a lakosságnak királyi köszönetemet kijelenteni. Kelt Gödöllőn, 1878. évi oct. hó 19-én. Ferencz József, s. k.

II. Kedves Szende! Folyó hó 19-éről keit hadsereg-parancsomban a Bosznia és Hercegovina pacificációjának alkalmozott vagy az e végből különös szolgáltat teljesítésére hivatott csapatparancsnokoknak tisztelnek és a legénységnek szolgálataikért már kifejeztem megelégedésemet.

Azon hadikészültségi állapot, a melynél fogva a honvédségek alkalmaztatásukat gyorsan megkezdheték, első sorban az ön befolyásának és vezetés alatt álló ministerium ki-váló tevékenységének köszönhető, — s ezért önként elismerésemet fejezem ki. Kelt Gödöllőn, 1878. évi oct. hó 19-én. Ferencz József, s. k.

Külföld.

Párisban okt. 21-én a köztársaság elnökének jelenidejében szétosztották a kiállított közt a jutalmakat. Mac-Mahon elnököt környezték a walesi herczeg, a dán és svéd herczegek, Assisi Ferencz király, Flandria grófia, Aosta herczeg, a parlament elnökei és a miniszterek. Mac-Mahon elnök köszönetét fejezte ki a herczegeknek és a hatalmak képviselőinek támogatásukért és a fényűzést, melyet megjelenésükkel kölcsönöztek Páris városának. Köszönetet mondott továbbá a kormányoknak és népeknek a bizalomért, melyet a kiállításban való részvételük által nyilvánítottak, hasonlíthatóan a kiállítás rendezésének is. Constatálta, hogy a fájdalmas megpróbáltatások dacára, melyek Franciaországot érték, dacára a nagy kereskedelmi válságnak, az 1878-iki világgiallítás legalább is vetődik elődjével, ha fölül nem múlja azokat. Hála! mond istennek, a ki az ország igazságtalosa békés dícsőséget adott neki, Franciaország megmutathatta így mond, hogy a hét éves erőgyűjtés és munkálkodás jóvá tette a borzasztó szerencsétlenséget, mely sújtotta. A hitel szilárdasága, a források gazdagsága és a lakosság nyugodtsága tanúságot tesznek a szervezkedésről, mely tartós és győzelmű lesz.

A törvények közötti szavakkal végezte beszédjét: Mi óvatossággal és munkásabbak lettünk. Szerencsétlenségünk emléke megtartja és fejleszti köztünk az egyetértés szellemét, a földetlen tsziettel intézményeink és törvényeink iránt és az onzelen szeretet hazánk iránt.

Oriolf herczeg kivételével, a ki gyöngédiké, az egész diplomatiai kar jelen volt. — Rendkívül nagy neptómus tömült oda. Az angol befolyás Konstantinápolyban ismét túlsúlyra vergődött. E körülmény fölötti bosszankodásának Lobnow hg. konstantinápolyi angol nagykövete magaviseletében lepezte meg kifejezést ad; sőt kinyilatkozta, hogy mi az Orosz- és Törökország közötti külön szerződés s szultán által nem szentesítették, az orosz csapatok nem is hagyhatják el a Balkán félszigetet. Ez a szépséges pótenconventio pedig azt követeli a „Pall. Mail. Gazet” szerint, hogy a megszállott területen a közigazgatás, adószedés a berlini szerződés által megszabott idön tul is az oroszok kezében maradjon. A bolgár miniszra most szerveztetik, az orosz igazítás oda irányul, hogy mohamedán a bolgár nemzetiségben tiszteljen me is alkalmaztatassanak.

Khina Oroszországtól követeli a Kuldsa tartományt. Szergej a faskendben megjelenő lap hírlése szerint mar Kuldsa határán áll.

Ime Anglia nem maradt adósa Oroszországnak az afghán bonyolalomért. Oroszországnak ki először, hogy „sakk a királyonak”, Anglia egy „sakk a királynak” kiáltással válaszolt.

Uj orosz kölcsön érdekében jár-kei most Európa pénzpiacziain Greigh orosz pénzügyér. Berlinben még csak hitetgették Greigh urat, de Párisban Rothschild kerekén kimondta előtte — egy autocrata Oroszország tőle pénzüt ugyan nem kap.

Schuwaloff gróf Bécsből, hol csak Novikow orosz nagykövettel érintkezett, Lividába, a czárhoz utazott. Mondják, hogy londoni állomására többé nem fog visszatérni.

Spanyolországból forradalmi hírek érkeznek. Pily Margalit — ki a köztársaság idején Castellár visszalépése után rövid ideig Spanyolország dicatora volt — elfogták, mert állítólag egy köztársasági — a bousbon trónt megdönteni törekvő — összeesküvésben vett részt.

Mithad pasát Kréta szigetén nagy ünnepléssel és szívélyesen fogadták. Midőn a Mukadimel-Hair államhajó megjelent a láthatáron, Achmed Muktar gázi, a eszásári biztos a hatóságok és nagy neptémeg élén a partrasietett, a népszerű államférfiut üdvözölni. A krétaiak azon óhajuknak adak kifejezést, vajha a szultán Muktar helyébe Mithadot nevezné ki Kréta kormányzójává.

A bessarabiai kérdést illetőleg Kogolniceano és Bratiano a román kamarában érdekes letelezéseké tett. Ez utóbbi a többi között ezeket mondá: „Azon napon, melyen az, hogy Bessarabiát elvesztjük, hivatalosan tudotott vellem azon fél részéről, kivel az 1877. évi ápril 16-án a román terület szerelése iránt konventiót kötöttünk, azon férfiuhoz fordultam, kin kívül engem az ötben senki sem csalt meg — Ignatieff grófhoz. A gróf könyes szemnincsen semmi szándékában Romániát Bessarabiától megfosztani — de sőt erre nézve egy czikkelyt is fölvetett konventiónkba — hogy mindez mit ért? — megmutatta a következő.”

A bosnyák menekültek nevét bitorolva és moszkvita igazítás következtében néhány száz férfioldre menekült oroszbarát bosnyák Belgrádból egy feliratot intézett a czárhoz, melyben seregünk ellen a legáltalában rágalmaszások foglaltatnak és azon kérelem intéztetik a czárhoz — vetne véget Ausztria-Magyarország kegyetlenkedésének Boszniában.

Napi hírek.

— A honvédsereg novemberi előléptetését a hiv. lap már közlé, s az előleők névsorában sok régi jó ismerőssel, s városunk nem egy derék fiatal katonájunk. Megemlítjük az egész terjedelmében lapunk szük kerete miatt nem közölhető névsorból a következőket: I. A tetteles állományban alezredekékké lettek a gyalogságnál Say Gyozó, Simon Nándor, G. Balogh Sándor, Pintér Antal, d. Duszt Antal, a lovasságnál gr. Csáky Kálmán, Sveczer Gábor ornyok. Századosokká a gyalogságnál Vidovics Menyihért (Debreczenben is állomásozott), Wolland Andrá (N.-Kál-tóból), hadnagygyá B r e t t Lajos (városuk) II. A szabadságot állományban a gyalogságnál hadnagy lett Bi g n i ó Albert (debreczeni fi), a lovasságnál alezredekéssé pazonyi Elek Gusztáv, hadnagygyá Cz á j l i k István helybeli gazdasági intézeti tiszt. Százados-hadbíró lett a tetteles állományban M i c s k e i Kálmán (a h.-borsórményi tvevőz derék fia).

— A nagy ezüst érdemlő — melylyel föl lön díszítve bősiesége — valóban megérdemelte városunk egyik szülötte, ki a 39-ik ezred első századában mint örmeister diadalmasan végig küzdte a boszniai csatákat és 4 ellenséges golyót kapott. Más halandónak elég egy az izokból a gyilkos ólompiulákából, hogy örökre a néma ember szerepét játszsza: T a k á c s Lajos névű izben taláta, söt szívén és lábán is taláta az ellenség golyója — s ő — nehogy a sebesültek névsorába jusson s az által — mint írja — aggodalmat szerezzen imádott feleségének és kedves szüleinek még volna eszméletét. Hogyan lehet a férjnek reményről beszélni neje koporsója mellett?

Megborzadt. Úgy érezte, mintha nagyon aljas uton járnának gondolatai, mintha megszensteleníték a halottas szobát. Remegve fordult a férfi pillantása újra a koporsó felé, a férfi arca most is csak oly szelíd volt, mintha a megkövesült néma ajk azt mondaná: „Bocsássatok meg, hogy én voltam keztek az akadály. Most már eltávoztam. Legyetek boldogok!”

— Oh, igen! — sohajtott föl a férfi. — Nelli sejtette szerelmünket; de soha egy szemrehányó szó sem szállt el ajkairól. A férfi megállt a halott előtt s lázasan mormogva beszél hozzám: — Te jó voltál; de én sem csaltalak meg. Elfőjtottam azt az érzést szívemben. En magam beszéltél rá, hogy küldjék Irent usnyenékhez, hogy kegytelenség azt a szégyén öreg aszonty így hagyni egyedül. Magam fosztottam meg magamat az én edes angyalom látásától. Úgy volt-e? A halott nem felel, csak eszöndesen fekszik koporsójában. — Gyökereztől ki akartam tépni a szerelmet szívemből. Veztet utána szívem; de hát hadd vérezsek el végké inkább, mintsem beestelen megszegjem a hűséget, melylyel neked tartozom. Úgy volt-e?

a kórházba sem vitette magát. Igenis 4 golyó találta; az egyik szuronya márkolatát törte ketté; a másik szívébe furódott volna, ha az örmeisteri vörös börtárca belső boritéka meg nem állítja vérgöngy útjában, a harmadik Tuz-lánál vitézként csákián vágódott keresztül, s a negyedik — a czombjába hatolt. Ezzel a sebével is csak 6 napig fekvő hősünk! Ilyen a debreczeni magyar bakai! Es midőn mindezek után hazairt leveleiben az öt talált és emlékü megartott 4 golyó históriáját a legnagyobb kedvellyességgel írja — saját kéblünkben is valami olyasféle tőle kölcsönkért búslésgé érzet dagasztja és valóban elhiszük hősünknek amit mond, hogy a nagy ezüst érdemlő — az egész ezredben csak 4 nagy s 12 kis ezüst érdemlő esztottak szét — hasznatlansággért legáltalában ezután nem osztogatták.

— Hites Lajos és Steinaecker Sándor urak által jövő hó 8-án kitűzött jétékony czélu hangverseny igen érdekesnek érkezik. A közreműködők közül felemlítjük: Steinfeld Elek, Márton Etelka, Zagva Janka, Sárvári Rozsa, Sesztina Pirokka, Pally Janka, Sárvári Rozsa és József Emil ura. Lesz vonónégyes is és férfinégyes. Reméljük miszerint zenekedvelő közönségünk ezen sok művelézetet igéző, ez idényben első hangversenyt már a jétékony czél iránti tekintéltől is tömegesen fogja látogatni. Az érdekes műsorozatot legköze ebb fogjuk közölni. A rendezőség részéről felkérteünk azon kérelemmel fordulni a t. h. kögyvilághoz, hogy a hangversenyen minél egyszerűbb fölletben sziveskedjék megjelenni.

— Kitüntetéseket. A francia köztársaság elnöke több hazánkúkat tüntetett ki a párisi világgiallításban szerzett érdemeikért. Igy gr. Szapáry Gyula a francia becsületrend nagy tisztikeresztjét, Harkányi Frigyes ezen rend közepkeresztjét, Munkácsy Mihály a rend tiszti keresztjét nyerte. A becsületrend lovagkeresztjét többen nyerték s ezek között P e k á r Imre, volt debreczeni gözmalmi művezető, R o d i t z k y Jenő mű-óvári gazd. tanár stb.

— A postautalványok díjainak megváltoztatását és a közönséges postautalványoknál egy utalványra feladható összegnek felemelését a beföldi forgalomban a kereskedelemügyi miniszterum a következőkében rendelte el: I. A beföldön (ide érve az onztrak postaigazgatás területét) újított postautalványok számára 1878. évi május hó 1-én életbe lépett tarifa, 1878. évi november hó 1-étől kezdve megszűnik és helyébe lép a következő új tarifa: 5 frtg terjedő összegért 5 kr., 5 frton feül 50 frtg 10 kr., 50 frtól 100 frtg 20 kr., 100 frtól 300 frtg 30 kr., 300 frtól 500 frtg 40 kr., 500 frtól 1000 frtg 1 frt. 1000 frtól 2000 frtg 1 frt. 50 kr., 2000 frtól 3000 frtg 2 frt. 3000 frtól 4000 frtg 2 frt. 50 kr., 4000 frtól 5000 frtg 3 frt. — II. A közönséges (nem kincstárlag kezelt) postautalványoknál egy utalványra feladható vagy kifizethető összeg ugyane naptól kezdve 100 frtól 150 frtra felemeltetik. A kincstárlag kezelt postautalványok közti forgalomban 500 frttal megmarad. — IV. A most hasznaltnban levő postautalványi úrlapok elfogytával új alakú urlapok fognak kiadattni, melyek levegyjegyvel ellátva nincsenek és minden postahivatalnál darabja 1/2 krajczárért kapható lesz. Eryekben a fennálló szabályok változatlanul maradnak.

— Szapáry Laszlo gr. bna yót sulyos családi vesztéség érte. Legidőb fia, kinek betegségei mi is emlitettük, tegnapelőt dőlben meghalt. A hazetérőt hazafelé siető tábornok mar nem fogja őt életben találni.

— Öngyilkosság. Pozsonyban Baumann Lajos mérnök, ki az előleők korok kegyence volt, agyonöltözte magát.

— „Az aranyisziv”. Ezen cím alatt volt a folyó cz. tavasza óta a foyrasóban egy „Magyarországi általános jó ékénységi és emberba-

Csönd, némaság a ravatalon. A szobában csak a víz-zgeryiak halk szerzégése s a koporsó előtt álló férfi szerelnek lázas dobogása hallatszott.

— Elutasítottam Iren szerelmét s talán el is vesztettem örökre. Más-féle éve, hogy nem láttam őt s ki tudja, nem foglalt-e el szívet másnak kepe? E pillanatban kecskőrohogás hallatszik az utcáról. A kocsi megállt a ház előtt. Csöngtényű rezeg. A férfi szívének dobogása pár pillanattal eláll. Aztán hevesen rohan ki a szobából, keresztül az előszobán, ki a folyosóra. Léptök hallatszanak lent. A házmester föltartja kezében a lámpást s előre világít. A lépcsőn két nő alak jön fölfelé. Az egyik eszedelőlének látszik, a másik karcos, magas hölgy. — Iren! — kiált berohanva a folyosóról a férfi. — Zoltán! — felel egy elfőjtott hang. S a következő pillanatban egymás karját közé omlanak.

(Folyt. köv.)

A „Debreczeni Ellenőr” tereziája.

A koporsóban.

Elbeszélés. Vértesi Arnoldtól. II. (Folytatás.) Ajkai oly hevesen reszketnek, hogy észreutódnék. Sötétben villogva tekintenek ki a szemek észreutó szemöldökei aól. A két vastagra dagadt ér úgy liktet haütékán, hogy csaknem szét pattann. — Az álmatlanság az oka, — mormogja a rettenetesen felizgott férfi. Mintegy félig kábultan, tapogatózva nyomja két kezét halántékaira. S mintha arra a nyomásra csilapult volna a lázas liktetés, néhány percig valóban nyugodtabbnak látszik az izgatott ember. A heves várakozás vágya pár percig mintegy szünetel, mialatt régi emlékek áradaák át a szíve, nyájasan, mint enyhe fuvallat. Az első pillanatban még megrezzen tölük a férfi neje ravatala mellett s ijedten for-

dítja arcát a ravatal felé; de a halott szelíd arczán nincs szemrehányás és a férfi fölemeli lehajtott fjét. — Miért ne volna szabad reá gondolnom most? — rebegei ajka s kezei még mindig halandékeit szoritják. És a kire gondol, az megjelenik a képzelt szárnyán, csillogva, lebegeve s a gyászos halottas szobában mintegy világosság terül el. Nem az egő viaszgyertyák fénye, nem, hanem valami más, valami különös világosság, mely talán nem is a szemem át hat be a lélekre. Inkább érzi, mint látja az ember.

Néhány pillanatra mintegy eltűnik a férfi szemei elől a ravatal. A képzelt úti föl ragyogó sátorát s megteklik az egész szoba virággiallattal. A tavasz, az ifjuság, az öröm, a remény állta. Oh! hisz ez csak a képzelt játéka. A koszorúk, melyek a koporsó lábánál fekszenek, terjesztik az illatot! Bohó ember! vakmerő ember! csak álmodozál! A halál lehelséte az, melyet a virággal beszívsz.

De az álmodozó e perczen bitsem lát abból, a mi körülte van; a képzelt játszik vele s meg-megcsillan egy barna furtos fejét, egy szép, fiatal lányfejet, mely el-elűnik, meg újra visszaszáll. Mindig ugyanaz az egy arcz és mégis minden pillanatban változó, majd gyermekde-

den pajkos, majd ábrándosan elmdézó, aztán szüsziesen félnék, aztán meg villámó szemű, büszke és heres, ifju hómlokán azaz az árnyékkal, melynek okát nem merle kérdezni a férfi, ki reszketve és mégis titkos gyönyörrel nezte ez árnyékok.

— Most el fog onnan az az árnyék simulni, — suttogja bevesen. De abban a pillanatban föltámad a két kedés és bele úti a kést szívébe. — Vajjon az-e még Iren, a ki volt? Ég, föld minden változik. Hát a női szív? Egy fiatal leány szíve? Ki tudja, egyéb volt-e az egész, mint a fejő gyermekszív czéltalan, ropke álmodozása? Mint tizenhárom éves gyermek jött ide Iren legidősebb testvérehez anyja halála után; mint tizenhat éves leány távozott. Lehet-e szerelemnek nevezni azt a határozatlan érzést, mely ez idő alatt s ivében támadt? Nem lehetette-e az egyszerűen csak testvéri ragaszkodás a rokonszhoz, a jó barátéhoz? Volt-e valaha a szemek pillantásán kivül egyéb, a mi jelezte volna a szerelmet? Pedig az oly bizonytalan, oly könnyen félremagyarázható néma beszéd.

— Ki tudja, volt-e valaha okom aggodalomra s van-e ma okom a reményre? — tündök a fölizgott férfi. Reményre? Mintha ez a szó visszazáda

